
Pánové, kteří na sebe dobře slyší

Pánové, kteří na sebe dobře slyší

4.2.2012, Mladá fronta DNES Strana 10, Názory, autor: Josef Chuchma

Ministr školství Josef Dobeš možná dokonale klame tělem a při neveřejných jednáních ve svém úřadu koná rozvázně, zdrženlivě, usebraně, konstruktivně i systematicky, nicméně jeho veřejná prezentace je tragická a personální politika podivuhodná. Usuzováno pouze z té veřejné tváře Josefa Dobeše je zřejmé, že do ministerského křesla nikdy neměl usednout. Jeho náměstek pro vysoké školy Ivan Wilhelm, profesor jaderné fyziky a v letech 2000 až 2006 rektor Univerzity Karlovy, by s takovým náhledem na svého nadřízeného možná nesouhlasil, nicméně distingovaná tvář profesora, který 1. května oslaví sedmdesátiny, vytváří při Dobešových veřejných vyjádřeních dojem fíkového listu, kterým zakrýt nahotu páně ministra.

Nyní vychází najevo, že Evropská unie uvažuje o zastavení dotací Operačnímu programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, což je nějakých padesát miliard, neboť ministerstvo pod Dobešovým vedením nedokáže náležitě sestavit podklady pro jejich čerpání. Zato si ministr dokáže na úřad přitáhnout pozoruhodné kádry.

Vysokými posty spjatými s ministerstvem školství nyní proplouvá někdejší televizní „sportřák“ Jiří Baumruk, který kdysi z Kavčích hor odešel kvůli podezření ze střetu zájmů a později se tam vrátil coby předseda Rady České televize; k tomu si stříhl „působení“ na radnici Prahy 5 za starostování smutně proslulého Milana Jančíka.

Nově na ministerstvu přibyl Antonín Zelenka, Dobeš jej pověřil šefováním tiskovému odboru. Zelenka, původně učitel ze základní školy, který se před dvaceti lety rozhodl být žurnalistou, stačil za svou kariéru vyměnit pěknou řádku postů redakčních i tiskových mluvčích, je rovněž členem Rady Českého rozhlasu, přičemž zákon o této instituci uvádí, že členství v radě je neslučitelné s funkcí ve veřejné správě, kterou ministerstvo dozajista je. V Zelenkově profesním životopise, zavěšeném na stránkách rozhlasové rady, jaksí chybí, že počátkem roku 2000, v době krize na Kavčích horách, byl redaktorem takzvané Bobovize.

Baumruk i Zelenka náleží do sorty věčně připravených a odhodlaných mutantů mezi žurnalistikou a PR činností, mutantů, kteří se motají tam, kde jsou politici, funkce a (pokud možno veřejné) peníze. Že pociťují vzájemnou přitažlivost s věčně veřejným Dobešem, to asi nebude náhoda.

Až třetinový podíl špatného dopravního značení na tuzemských smrtelných nehodách je číslo vyhlížející strašidelně a naprosto zbytečně (současně však nepomiňme, že vloni na českých silnicích zemřelo nejméně lidí za několik desítek let). Není to však zároveň číslo úplně překvapující, alespoň pro toho ne, kdo byť jen občas vozidlo řídí. Narazit na nečitelný shluk dopravních značek není žádné umění, stejně jako potkat se se zrádným místem, u něhož zaklejte: „Sakra, proč sem nedali značku?!“ Značný podíl mizerného značení na nehodách má i jednu možná přehlíženou souvislost: rostoucí počet vizuálních ataků na oči řidiče. „Zareklamování“ prostor kolem silnic nutně vede k rozptylování a únavě zraku. I když si myslíte, že reklamy nevnímáte, stejně je do sebe „bokem“ dostáváte, pracují ve vás a odebírají kapacitu mysli, která nestíhá vše zpracovat. Zahlušování smyslů spěje k tomu, že jednou za nás budou řídit automaty.